

til en Art af Pensionslov. Som jeg allerede har bemærket, tror jeg nu ikke, at det vil være rigtig til Fordel for det af mig nævnte Forslag at gaa bort fra Loven af 9de April 1891, og jeg er i den Henseende ikke blot enig med det foreliggende Lovforslag, men samstemmer ogsaa med største Delen af Landets Kommunalbestyrelser, der jo blandt andet have udtalt sig om Forslaget fra Kjøbenhavns Magistrat, men have erklæret, at de langt foretrak Loven af 9de April 1891. Dertil kommer jo, at Forslaget fra Kjøbenhavns Magistrat i Virkeligheden vil blive langt dyrere end det nuværende System. Naar jeg altsaa med Hensyn til det foreliggende Lovforslag holder mig til Loven af 9de April 1891 som Grundlag, skal jeg med nogle korte Bemærkninger omtale de Mangler, som det ogsaa, antager jeg, er almindelig erkendt, at der klæber ved den nævnte Lov, og tillige berøre den Maade, hvorpaa nærværende Lovforslag har søgt at bøde paa disse Mangler.

Jeg forudskikker den Bemærkning, at det foreliggende Lovforslag forekommer mig at være meget moderat. Det er affattet med stor Forsigtighed, og det kan ikke siges i nogen meget væsentlig Grad at overskride, hvad man maatte vente af en moderat Reform. Dog er der et enkelt Punkt, hvor jeg finder, at Lovforslaget er gaaet for vidt, medens der paa den anden Side savnes et Par Bestemmelser, som jeg tror, man uden Skade for hele Systemet ved denne Lejlighed kunde have taget med. Den første Mangel, som knytter sig til Loven af 9de April 1891, og som er en meget væsentlig Mangel, er den, at Loven ikke med tilstrækkelig Styrke gør gældende, at det kun er værdige Personer, som skulle nyde godt af den. Lovens Titel siger vel, at den handler om Understøttelse til værdige Personer udenfor Fattigvæsenet; men søger man til selve Loven, navnlig til dens § 2, vil det ses, at de Garantier for, at vedkommende er værdig, som den forlanger, til Dels ere meget svage. De bestaa jo i korte Træk deri, at en Person, der skal kunne opnaa Alderdomsunderstøttelse, ikke maa være straffet, ikke maa være dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, medmindre han har faaet Æresoprejsning, at vedkommende ikke ved at disponere over sin Formue til Fordel for Børn eller andre eller ved ødselt Liv har gjort sig selv fattig i det Øjemed at opnaa Alderdomsunderstøttelse, og endelig, at vedkommende ikke i 10 Aar har uodtaget nogen Fattighjælp

og i dette Tidsrum heller ikke gjort sig skyldig i Løsgængerier eller Betleri.

Det er jo nu, forekommer det mig, klart, at her mangler en Bestemmelse, som virkelig garanterer, at den Person, som faar Alderdomsunderstøttelse, virkelig er værdig. Efter Loven af 9de April 1891 stiller Sagen sig saaledes, at en Person, der efter gængsne Gange at være straffet, bliver dømt til 5 Aars Tugthus, men efter udstaaet Straf i 5 Aar forholder sig rolig uden at søge Fattighjælp og derpaa i Henhold til Loven af 1868 erholder Æresoprejsning, ikke vil kunne afvises fra at søge Alderdomsunderstøttelse. Men hvad der er endnu nok saa beklageligt, er, at man aldeles ikke kan tage Hensyn til vedkommendes hele hidtilværende Levned, saaledes at vitterlige Alkoholister og Folk, der have søgt Erhverv ved Utugt, naar de ellers opfylde de Betingelser, Loven opstiller, ikke kunne afvises. Man kan derfor ikke forundre sig over, at største Delen af Landets Kommunalbestyrelser, hvis Erklæringer foreligge angaaende denne Sag, meget bestemt have udtalt sig for en Skærpelse af Bestemmelserne om vedkommendes Værdighed, og navnlig for, at Folk, hvis Liv havde voldt Forargelse i det almindelige Omdømme, udelukkes fra Alderdomsunderstøttelsen. Det forekommer mig derfor, at det lidt stemmer med denne Opfattelse og de Vota, der foreligge fra Landets Kommunalbestyrelser, at det foreliggende Lovforslag endogsaa gaar til at mildne Bestemmelsen i den nuværende Lov om 10 Aars Frihed for Fattighjælp, idet Fristen foreslaas nedsat til 5 Aar, ikke at tale om, at Betydningen af disse 5 Aars Frihed for Fattighjælp yderligere svækkes ved de Bestemmelser, der senere hen tages om Enker og forladte Hustruer samt med Hensyn til den Understøttelse, der gives i Sygdomstilfælde, hvorom jeg senere skal tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Det forekommer mig derfor, at Lovforslaget paa dette Punkt er alt andet end heldigt, og jeg vil haabe, at det maa lykkes det Udvalg, som jeg antager bliver nedsat om denne Sag, at komme til en Forstaaelse med den højtærede Regering om at forandre den foreslaaede Bestemmelse om Nedsættelse af de 10 Aar til 5 Aar.

Den anden store Mangel, som knytter sig til Loven af 9de April, er tidligere fremhævet fra saa mange Sider, men jeg skal dog atter fremdrage den her. Det er den, at den svækker Interessen hos de paagældende til at spare noget sammen til de gamle Dage, og at den svækker